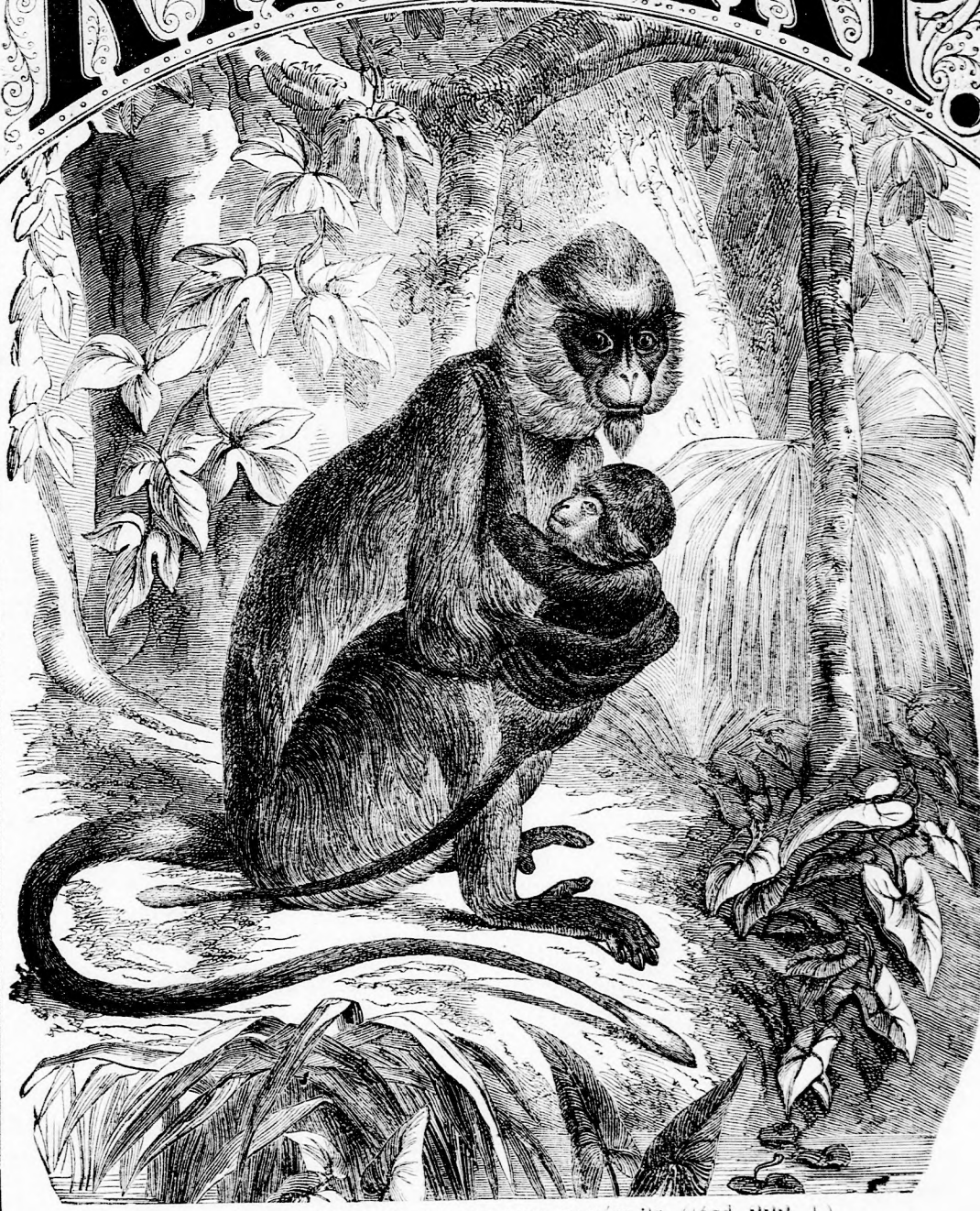

KIS LAP

„HOGY TETSIK AZ EN KIS BABÁM ?” (lásd 222. l.)

A TÜNDÉRVÁSÁR.

EGYSZER valamikor, nagyon régen két gyermek, egy fiu meg egy leányka hazafelé mentek a mezőről, hol játszottak. Már alkonyodni kezdett s a két testvér ugyancsak sietett, hogy még idejekorán hazajussanak s szüleik ki ne pirangassák.

Amint így szépen ballagva egy dombra értek, egyszerre sajtáságos látvány lepte meg őket. A domb oldalán számtalan apró fény mozgott, hangok is hallatszottak, mintha kis gyermekek csevegnének ott. Mikor először megpillantották e látványt a gyermekek, megijedtek s a leányka félénken szólt: „Nézd, mennyi szent János-bogárka van ott!”

„És milyen zajt csapnak a verebek a bokorban,” szólt a fiu.

De mikor közelebb értek, világosan megkülönböztethették a vékony gyermekhangokat s a fiu felkiáltott: „Oh, ott bizonyosan valamelyik iskola tart majálist; nézzük meg.” És mindketten szaladni kezdtek.

E perczen épen mellettök megszólalt egy éles, vékony hang: „Menjetez oda és lássatok, a mit lehet; de vigyázzatok, hova léptek, mert mind összetörítez a czukros süteményeket.”

A kis leány hamar visszalépett, bár úgy látszott előbb neki, hogy csak egy par száraz faágra lépett: „Bocsánatot kérek,” szólt a kis leány, pedig tulajdonképen nem is látott senkit. De a mint körülnézett, egy

piczi, piczi kis emberke állott előtte, koronás süveggel a fején, hosszú zöld ruhában s egy nagy czukros dobozzal hona alatt; ekkor látta a kis leány, hogy az, mit ő a földön heverő száraz gálnak nézett, czukorrudacsakból állott, melyeket a kis emberke hullatott el. A leányka még egyszer bocsánatot kért, de a tündérkirály nyájasan szólt: „Nem tesz semmit. Te jó leányka vagy, mutatok neked valamit, a mit még soha nem látott emberi szem: tündérvásárt. Csak szorosan mellettem maradj és vigyázva lépj, hogy össze ne tiporj valamit a mi apró jószágaink közül. Ha jól ügyelsz, nem lesz semmi bajod.”

A kis leányka kérésére megengedettett, hogy fivére is vele menjen s így hárman csak hamar elérkeztek azon helyre, hol a sok apró fény világított. Itt e két gyermek bámulva látta, hogy foly a tündérek vására. Mindenféle iczipiczi sátrak állottak, szépen kivilágítva s tele ezerféle holmival; itt aranyos ruhák, ott játékok, másfelé ismét édességek, drágaságok voltak kirakva, a sátrak között pedig nevetve és vigadva, vásárolva, kínálgatva nyüzsgött a sok apró tündér, férfi és nő, mind csodálatos, fényes ruhákban.

A mint így a vásáron végig haladtak, így szólt a két gyermekhez vezetőjük: „Ugy-e, nem láttatok még ilyen szép vásárt?” Aztán bevezette őket egy sátorba, hol több apró tündér ült s azt mondta: „Ezek az én vendégeim.” A sok piczi emberke

mind ny
meket és
„Kérünk
zójatok

A k
fogta r
feldöntö
figyelme
zolt, ug
vásárt,
s a kis
baj éri
törődött
gázolt ö

Az
őket, vé
az utra,
igy szólt
a szivess
de nővére
mehetsz

A fi
magát s
künk ser

Erre
egy vada
fiúnak:
megérde
emelt fő
vakkal:
vagy; ez
jetez bo

Alig
fény hir

mind nyájasan üdvözölte a két gyermeket és mindnyájan csak azt kérték: „Kérünk, vigyázzatok, össze ne gázoljatok a mi apróságainkat.“

A kis leány tehát óvatosan összefogta ruhácskáját, nehogy valamit feldöntsön; de a fiu nem volt oly figyelmes és sok mindenfélét összegázolt, úgy hogy mire végig nézték a vásárt, mindenütt zúgolódtak ellenök s a kis leány már félt, hogy valami baj éri őket. De azért a fiu nem törődött semmivel és csak makacsul gázolt összevissza mindent.

Az a piczi emberke, a ki vezette őket, végre elkísérte a két gyermeket az utra, hol először találkoztak és így szólt: „Te roszul háláltad meg a szivességet, melyet neked tettünk; de nővéred kedvéért ezuttal bántatlanul mehatsz haza. Isten veled.“

A fiu cseppet sem szégyelte el magát s kérdé: „Hát nem ad nekünk semmi vásárfiát?“

Erre a törpe lehajlott s a füből egy vadalmát fölvéve, oda adta a fiúnak: „Ez több, mint a mennyit megérdemelsz.“ Aztán egy másikat emelt föl s a lanykának adta e szavakkal: „Te derék és jó leányka vagy; ezt tartsd meg emlékül. Eljertek boldogul.“

Alig mondta ezt a törpe, minden fény hirtelen kialudt s a két gyer-

mek ismét ott állott az esthomályban az országuton. A száraz galyak ropogtak lábaik alatt, de a tündér vásárnak többé nyoma sem volt.

A fiu bosszusan eldobta a vadalmát, mert ő, midőn a vásárban körüljárnak, mindenfélét összelopkodott a tündérek sátraiból, egy arany lapdát, egy arany kardot és sok czukrot és édességet. A kis leány azonban megtartotta a maga almáját. „Az a kis ember igen nyájas volt hozzánk, azt mondta, tartsam meg ezt emlékül és én meg is tartom.“

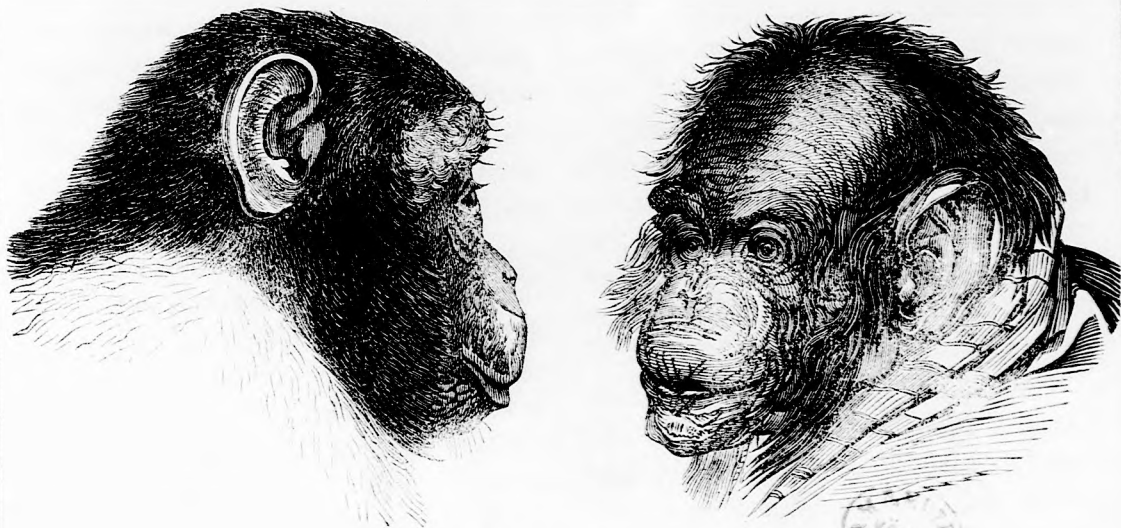
Mikor hazaértek, a leányka játszani kezdett az almával; egyszer az alma földre esik és szétpattan — de mi hullott ki belőle! Ézerféle czukros sütemény, édes gyümölcs, játék, úgy hogy a kis leány alig tudta mind öszszeszedni kötényébe. A mint ezt a fiu látta, nagyon sajnálni kezdé, hogy ő eldobta a magáét; de vigasztalódott azzal, hogy lopott ő magának eleget a vásárban; elő szedte tehát a lopott tárgyakat, de ime, — az arany golyóból rothadt alma lett, az arany kardból száraz fűzfaág, a sok süteményből pedig csupa kavics és forgács.

Szörnyen bosszankodott e fölött a rosz fiu s másnap korán reggel sietett azon helyre, hol az almát eldobta; remélte, hogy még megtalálja. De bizony hiába kereste egész nap, nem találta meg s tündérvásárra sem jutott soha többé azóta.

A MAJMONK ÖTHÖN (lásd 213—215. l.)

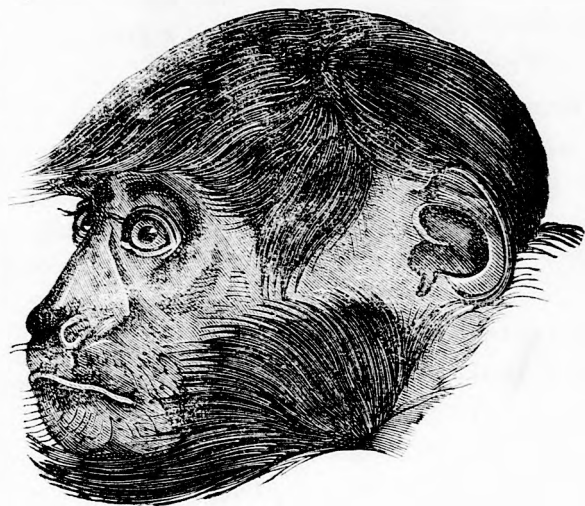
A MAJOM.

Vén simpanze és fia.

KIS OLVASÓIM közül azok, kik Pesten laknak, bizonyosan voltak már az állatkertben s jól mulattak a majomháznál. A mi állatkertünkben nincsenek ugyan ritkább fajta majmok, de azokon is lehet mulatni, melyek itt vannak, mert minden majom fürge, vidor és bohókas állat és sokszor megrévalja bámulóit. Így tör-

tént multkor velem is, midőn egy ravasz pofájú ficzkót kínáltam zsem-lével: egészen közel jött a rostélyzat-hoz és nem csak a zsemlet, de a keztyüt is kikapta kezemből s nem akarta semmiképen visszaadni. Adtam neki diót, de biz a gonosz állat a diókat szépen berakta a keztyübe s odább állott; sokszor, ha valaki közel áll a rostélyhoz, hirtelen odaugrik egy majom, jól meghúzza a

Ez a ficzkó lopta el keztyűmet.

bámulónak üstökét s aztán ismét elszökik.

E bohó, fúrge állatok igen messze tájakon vannak otthon: Afrikában, Amerikában és Indiában, hol különösen jó dolguk van, mert akármily károkat okoznak, a benszülöttek nem bántják, azon hiszemben, hogy a majom szent állat s Hanumán pogány isten kedvence. Minden országban más-más fajta majom található; az amerikai majomnak hosszú farka van, mit az afrikainál és az indiainál nem mindig látunk.

A majom igen meleg éghajlatot szeret s igen érzékeny állat. — Az ázsiai és afrikai benszülöttek sok kárt szenvednek a majmaktól s nem tudják magukat megvédelmezni a majmaktól. Ha valahol jó rizs vagy gabna kezd érni s a majmok rátaláltak, egész sereggel jönnek s nem hagyják magukat elűzetni; kövekkel, botokkal megtámadják a szegény földmivest, úgy hogy ez megszökik és messziről nézi, hogy pusztítják a gonosz zsványok szép veteményeit.

Utazók, kik ama távol földeken jártak, beszélnek, hogy a legfiuresább látvány az, midőn egy csapat majom vándorol. Elöl a legerősebb, vén, tapasztalt majom megy, óvatosan körültekintgetve, hogy nincs-e valami veszedelem; míg jelt nem ad, a többiek a fákon ülve, éktelen lármát csapnak, ugrálnak, játszanak, a nőstények pedig szoptatják kis fiaikat, melyeket hátukon, vagy ölben hurezolnak. A majom anyyira szereti fiát, hogy sokszor

esupa szeretetből agyonöleli s olyan nyájasan tekint a csunya kis állatra, mint hamondani akarná: „Nem szép-e az én kis babám?”

A hajósok gyakran hoznak magukkal majmokat s némely majom egészen megszokja a hajós életet, és szabadon járkal jó barátságban élve a matrózokkal. De sokszor bajt is okoznak az ilyen majmok.

Egy hajón, mely Indiából vitorlázott Európa felé, utazott egy fiatal asszony is kis gyermekével. Egy napon, midőn igen kellemes idő volt, az asszony fent sétált a fedélzeten, ölben a kis fiúval, kit aztán egy padra letett, hol a gyermek szépecskén elaludt. Az asszony tovább sétált, midőn egyszerre a gyermek szörnyen sírni kezdett; anyja odaszalad, de akkor már egy majom, mely a hajón szabadon járkált, megragadta volt a kis gyermeket és felszaladt vele a legmagasabb árbocra, oly magasra, hogy senki sem mehetett utána. Minden ember a fedélzetre gyűlt, a hajó kapitánya és a matrózok mindent megpróbáltak, de lehetetlen volt feljutni a majom közelébe és attól lehetett félni, hogy a majom egy darabig czirogatni fogja a kis babát, aztán vagy a vízbe, vagy a hajóra ledobja, úgy hogy szörnyet hal.

A szegény anya kétségbe esett, de segíteni nem lehetett s mindenki aggodva nézte, mit csinál a majom a gyermekkel. A gonosz állat pedig csendesen ült fent az árbocz csucsán s mintha saját fiát tartaná ölben, simo-

gatta, cs
sem fen
gátás ál
Végre e
a kapitá
nek, hog
úgy hog
radt, cs
úgy ell
hatta.
senki s
jött s
visszate
zelhetn
anyja,
majom
delmes

FU

J

H
N
F
N
L
N
H
K
N
S
M
F
M
S
F

gatta, csókolgatta a kis gyermeket és sem fenyegetés, sem gyümölcs kínálgatás által nem hagyta magát lecsalni. Végre egy szerencsés gondolata támadt a kapitánynak: meghagyta mindenkinek, hogy menjen le a hajó belsejébe, úgy hogy a fedélzeten senki sem maradt, csak maga a kapitány, ki szintén úgy elbujt, hogy a majom nem láthatta. Mikor a majom látta, hogy senki sincs a fedélzeten, óvatosan lejött s a kis gyermeket sértetlenül visszatette oda, honnan elvitte. Képzhetni, hogy megörült a kis gyermek anyja, s jövőre aztán vigyáztak, hogy majom pajtás ne játszassék oly veszedelmes módon a kis gyermekkel.

FURCSA SOKSZOROZÁS.

NÉGYSZER egy tesz épen négyet
Vigyázz, baj ne érjen téged.
Négyyszer kettő bizony a nyolcz,
Ha tűzhelyhez mégy, meglakolsz.
Négyyszer három tizenkettő,
Füsttől kormos lesz a kendő.
Négyyszer négy az tizenhat,
Ládd, bepiskoltad magad.
Négyyszer öt az husz,
Hamar, vizért fuss.
Négyyszer hat huszonnégy.
Kezedbe szappant végy.
Négyyszer hét az már huszonnyolcz
Szappantól tisztul meg a gyolcs.
Négyyszer nyolcz az harminckettő,
Hej, be jó a mosóteknő.
Négyyszer kilencz az harminczhat,
S mert kendőmben folt nem maradt:
Négyyszer tiz negyven,
Megjött a kedvem.

MIT SZERET PISTIKA?

MAMAM, papám kedves nekem.
Én őket forrón szeretem.
Kivülök még két dolog van,
Mit szeretek soknál jobban.
Nem édesség ez, nem játék,
Nyalánság után nem járnék;
Az én szívem nem szerethet
Hamarjában kedvesebbet:
Tarka szőrü kutyácskámnál,
S piczi Margit hugocskámnál.
Kis kutyám a leghűbb állat,
Czukorkáért parolát ad,
S kis hugomnak a világon,
Párját soha nem találok.
Egyszer már Pesten is voltam,
Hej, sok piczi lány van ottan,
Hosszu hajjal, göndör fővel,
Szép virágos keszkenővel,
De a hány van s a mily fényes.
Egytől egyik olyan kényes,
Az én hugocskám egyszerű,
Sötét hajú, szép kék szemű,
Ez csak a gyerek a talpán.
Már is mennyit segít anyján.
Párja nincsen, oly jó dolgos,
Tanulgat, ruhákat foltoz;
Korán kel, hogy ne mulasszon
Semmit el a kis gazdasszony.
S aztán nincs oly kis lány Pesten,
A ki minket úgy szeressen.

A BÉKA ÉS A CSALOGÁNY.

Egyszer kis fa ágán zengett a csalogány,
S oda csuszik hozzá a béka, az ocsmány.
„Biz' az nem mesterség, úgy dalolni, mint te,
Hia akarom, tudok én ám olyat szinte.“
Szólt a béka hetykén, körülnézegetett,
Hozzákészült s aztán, — bizony csak brekegett.

A NAGY GYEREK. (lásd 222. 1.)

FURCSA TÖLTEK.

VOLT egyszer egy nagy királynak
 Egy törpe bolondja,
 Tréfáitól még a beteg
 Is meggyógyult volna.

Egyszer tortát kért a király . . .
 S mivel volt megtöltve?
 Hát a mikor kinyitották,
 Benne ült a törpe.

ELBESZÉLÉSEK A KANDALLÓ MELLETT.

III. Fännika baja egy kis gyermek lábával.

(Folytatás.)

„LÓCSLÁB?“ szolt a szobalány; „az annyi, hogy nyomorék.“

„Hát tudod-e, hogy Ágnes néni kis fiának lócslába van? Nem borzasztó ez? És ha felnő, olyan csunya és utálatos formájú lesz, hogy senki sem fogja megszenvedhetni maga mellett, ugy hogy Ágnes néninek tul kell adni rajta és mással kieserélni.“

„Oh, azt nem teheti, mert az ő gyermeke“ szolt a szobaleány. „Oh, de mily szerencsétlenség! Pedig egyetlen gyermekük, reá marad az egész nagy vagyon; — de mi hasznát veszi, ha nyomorék!“

„Bizony én inkább megtartom ép kezemet és lábomat, hogysem gazdag, de nyomorék legyek,“ szoltam én.

„Igaza van, kisasszony. De hát hol hallotta azt a szörnyü dolgot?“

„Mama beszélte egy ismerősének.“

„Oh, akkor bizonyosan igaz. Oh mily kár! Olyan szép kis baba! És milyen szerencsétlen lesz egész életében.“

Sokáig eszemben forgott még a kis baba lócslába, mig végre elfeledtem. Egy nap boltban voltunk a mamával s midőn kiléptünk épen megállott a bolt előtt Ágnes néni kocsija s benne volt Ágnes néni kívül a dajka és a kis baba is. Nagyon megörültem, hogy megint láthattam és mama is mindjárt a kocsi-

hoz lépett és megszolitotta Ágnes nénit; de ez alig válaszolt, hátra vetette magát a kocsiban és mikor mamám a kis babához fordult, Ágnes néni hirtelen kivette ezt a dajka kezéből s megparancsolta a kocsinak, hogy tovább hajtsen.

Láttam, hogy mama meg volt lepve és boszankodott s magam sem tudtam megmagyarázni magamnak, miért bánt velünk így Ágnes néni, ki eddig mindig oly szives és nyájas volt. De mama nem szolt semmit és én nem mertem kérdezni.

Midőn hazaértünk, mama mindent elmondott édes atyámnak, a ki aztán így szolt: „Azt hinném, hogy csak rossz kedvü volt, ha Berki ur is épen így nem tett volna ma velem; találkoztam vele s nemcsak igen hidegen fogadott, de azt mondta, hogy nem fog többé semmi lépést tenni abban az ügyben, melyre felkértem, és visszaküldi az irásokat. Kérdeztem az okát, de csak annyit mondott, hogy nem akar az én dolgaiban eljárni.“

Én persze nem tudom, mi dolga volt a papának Berki urral, de valami fontos lehetett, mert nagyon boszankodni látszott s azt mondta, hogy nagy baj lesz, ha Berki ur nem fog a dologban eljárni; sokáig beszéltek a papa és a mama e felett, hanem én ezt bizony nem értettem.

Körülbelöl egy hét mult el, mikor ismét eljött az az ismerősünk látogatóba, a kivel azelőtt a kis baba lábáról beszéltek. Kérdezte mamától:

„Jövő c
kiéknél
s már n
tak meg

„Iga

„Iga

tőled m
jó barát

„Én

az egész
elbeszél
nagyon
Berkiék
szemreh
hogy m

Ma

sem vé
törje is
sértette
telen fe
a mama
merősé
kis bab
Berkin
lékezte
torodta
pának
ur nem
ban.

hiszi-e
harags
kis ba

„A

szolt a
hetne
neked

„I

mama

„Jövő csütörtökön találkozunk Berkiéknél? Hallom, nagy estélyt adnak s már nagy nyolcvan vendéget hívtak meg.“

„Igazán?“ kérdé a mama.

„Igen, és én azt hittem, hogy téled majd többet is megtudok, mert jó barátnéja vagy Berkinének.“

„Én valóban semmit sem tudok az egészről,“ szolt mama s később elbeszélte a papának s mindketten nagyon meg voltak lepelve, hogy Berkiék meg nem hívták; a papa szemrehányásokat is tett mamának, hogy miért sértette meg Berkiéket.

Mama azt mondta, hogy ő soha sem vétett Berkiék ellen s bárhogy törje is fejét, nem tudhatja, mivel sértette meg őket. Ekkor nekem hirtelen felvillant eszemben, mit beszélt a mama egy hét előtt éppen azzal az ismerősével, a ki ma nálunk volt, a kis babáról. Hátha ez aztán elmondta Berkinének? Eleintén félttem erre emlékeztetni mamát, de végre neki bátorodtam s mert láttam, hogy a papának igen nagy baja lesz, ha Berki ur nem jár el abban a fontos dologban. Kérdeztem a mamától, nem hiszi-e, hogy Ágnes néni a miatt haragszik, a mit mama Ágnes néni kis babájának lábáról mondott?

„Micsoda kis baba lábáról?“ szolt a mama nevetve. Mi köze lehetne annak ehhez? aztán, nem is neked való dolog ez, Fanni.“

„De én azt gondoltam, kedves mama, hogy Ágnes néni talán azért

neheztel, a mit multkor mama mondott a kis Laczika lócslábáról.“

„Kinek a lócslábáról?“

„Nem emlékszik, mama? Multkor ugyanazon nénike volt nálunk látogatóban, a ki ma itt volt s mama elmondta neki, hogy Ágnes néni kis fiának lócslába van és olyan nyomorék, hogy senki sem fog ránézhetni és hogy ki kell majd cserélni. Én kérdeztem a szobalánytól, mi az a lócsláb, ő is azt mondta, hogy az nyomorék.“

Mamám egy pár perczig gondolkodva állt. aztán nagyot nevetett és szolt: „Maglehet, hogy csakugyan innen származik a harag; te a legkönyelműbb leány vagy a világon, Fanni! Menj! haragszom. Nem szoltam én akkor Ágnes néni kis fiáról, hanem a mi új kertészlegényünkről, Lacziról, aki olyan nyomorék testü, hogy meg nem tarthatom.“

„Oh, kedves mama, hát én azt hittem, hogy, mert Lacziról szólnak, Ágnes néni kis babáját értik. És azért is gondoltam, mert multkor a dajka nem akarta megmutatni a kis baba lábát,“ szoltam én.

„Mert aludt és nem akarta felbreszteni,“ felelt mamám. „De most valld meg, szoltál erről valakinek? mert ennek igen nagy fontossága van a papára nézve.“

„Csak a szobaleánynak szoltam.“

Mama rögtön előhivta a szobaleányt, beszélt vele és kisült, hogy a szobaleány testvére Ágnes néniéknél szolgált és így az én bolond be-

szédem csakhamar tudtára esett Ágnes néninek. Mama azonnal beszélt a papával ki azután így szólt hozzá: „Menjen rögtön Fánnival Berkiékhez és tudja meg, vajjon ezért a haszontalan fecsegésért haragusznak-e. Te pedig, Fanni, mindent elfogsz mondani és jövőre óvakodjál hallgatózni mások beszélgetésére; nagy bajt okozhattál volna most nekem.“

A papa nagyon haragudott, mi pedig a mamával ebéd után mindjárt kocsira ültünk s mentünk Berkiékhez. Képzeltetitek, mily borzasztó állapotban voltam én; szinte kivántam, hogy dőljön fel a kocsi, hogy oda

ne jussunk, de biz ez nem történt. A mint megérkeztünk, mama először maga beszélt Ágnes nénivel, aztán behívtak engem.

Szörnyű zavarban voltam, eleintén alig tudtam szólni, hanem aztán lassanként nagy nehezen elmondtam mindent, magam sem tudom, hogy; félig boszankodtam s mikor már elbeszéltem az egészet, akkor bejött Berki ur s nekem még egyszer el kellett mondanom az egész kellemetlen történetet. Mikor elvégeztem, Berki ur bosszusan mondta: „Milyen bajt okozott ez a könnyelmű, fecsegő gyermek.“

Fannikát Ágnes nénihez viszik.

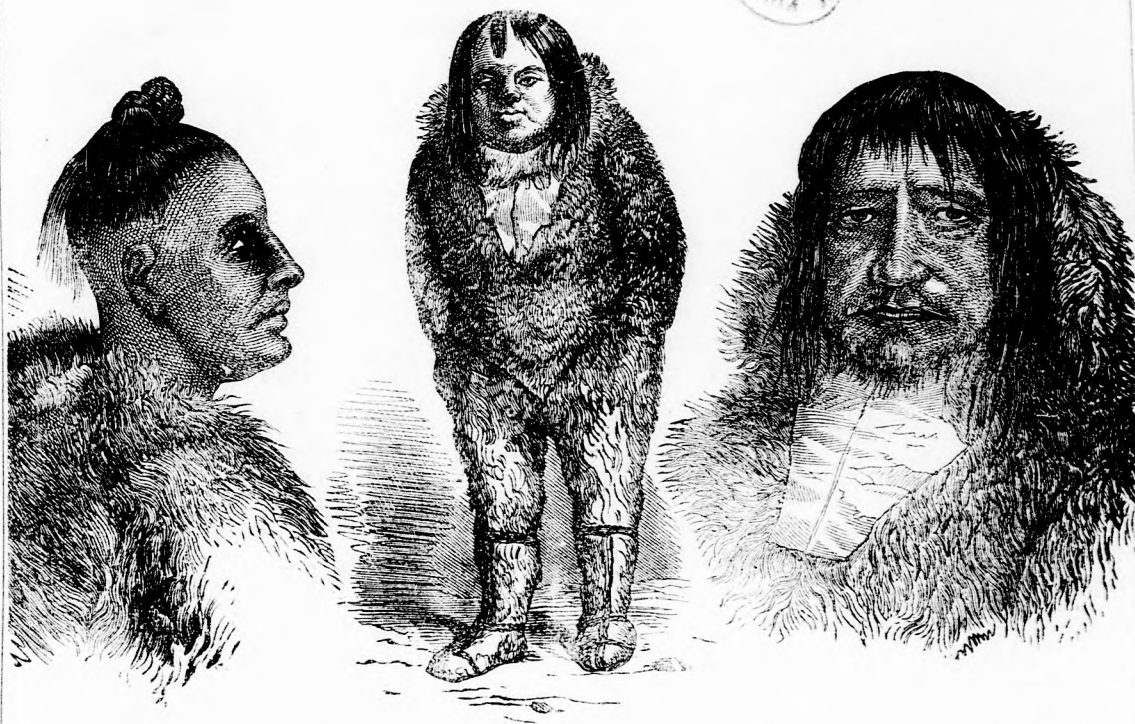
M
ugyan
kocsik
sirtan
soha
beszél
lok.
gyerm
kérdé

egy
nek
szere
négy
és f
áll,

Mondhatom, keserves óra volt s ugyanesak örültem, mikor ismét a kocsiban ültem; otthon aztán sokáig sirtam s megfogadtam, hogy soha, de soha sem hallgatózom többé s nem beszélek el semmit, a mit így hallok. — Ez volt az én bajom a kis gyermek lábával,” végzé Fámika.

„És Berkiék aztán kibékültek?” kérde Károly.

„Oh igen, mindjárt másnap meg is hívtak a nagy estélyre, de engem mamám büntetésül otthon hagyott. Ők is voltak azóta sokszor nálunk s hallottam, hogy Berki ur elvégezte azt a fontos dolgot, a miről a papa beszélt. De ha engem látnak, mindig azt mondják: „Fecsegő kis leány!”

GRÖNLANDI ESZKIMÓK.

Messze az északi sarkvidéken fekszik egy hideg, kopár ország, Grönland, melynek lakosai, az eszkimók, az emberek leg-szerencsétlenebb faja. Csunya, alacsony, alig négy láb magas emberek ezek, vastagok és formátlanok.

Miveltségük nagyon alacsony fokon áll, Istent nem ismernek, a földet mi-

velni nem tudják, nyomorult kunyhókban élnek s eledelük pusztán halakból és halzsír-ból áll, továbbá a foka husából. A foka vagy tengeri borjú egyáltalában mindennel ellátja e szegény embereket; bőréből durva ruhát csinálnak maguknak, husa és zsirja eledelül szolgál, csontjait pedig fa gyanánt használják, mikor eső-nakot építenek maguknak; tudniillik e csontokra kifeszítenek állatbőröket s ily

csónakokban aztán mennek a tengerre vadászni.

A vadászat képezi egyetlen foglalkozásukat, örömeiket és munkájokat, pedig ugyan csak nyomorult fegyverők van: hegyes halesontokból készítenek nyilakat és dárdákat; de ezekkel aztán oly jól tudnak bánni, hogy még nagyobb állatokat is, minők p. o. a főka, elejtenek velők.

Egy angol utazó, ki sokat járt azon szomorú tájakon, azt mondá, hogy az eszkimó „félíg ember, félíg főka.” Különben igen esendes, szelíd és jó emberek, az idegent, ki oda vetődik, nem bántják, sőt ha a vihar utóléri az arra járó hajókat s a hajósoknak menekülni kell, mindig szívet fogadtatásra találhatnak az eszkimóknál.

Mi, kik boldogabb éghajlat alatt lakunk, meg sem foghatjuk, hogy élhetnek meg az emberek oly vidéken, hol majdnem örökké tél van; hol csak egyes apró, törpe bokrok nőnek és semmi sincs, a mi örömet hozhatna az embernek. De az eszkimók annyira szeretik szerencsétlen hazájukat, hogy másutt nem is tudnak megélni. Többször megpróbálták már, hogy eszkimókat a mivelt Európa valamelyik országában letelepítsenek; de az eszkimók ezt nem tudják megszokni és ha rövid idő alatt vissza nem viszik őket az örökös jég- és hó-vidékekre, honvágyban csakhamar meghalnak.

A NAGY GYEREK.

(Képpel a 216. lapon.)

„**L**ACZI, fiam! úgy tetszik nékem,
Hogy nem igen kapsz a leczkédén.
E kedves nyári napon át még
Nem volt kezében más, mint játék.”

„Könyved, táblád sarokba dobva,
S lovagolni ülsz fel botodra,
Mikéntha kicsi baba lennél,
Pedig több vagy már nyolcz évesnél.”

„Ej, tedd csak a paripat féltre,
S gondold egyszer már a leczkére,
A jó fiuknál folyton folyvást
Munka s játék felváltják egymást!”

A VADÁSZ SIRJA.

OTT MESSZE, messze az erdő mélyében
Hol csak a nyugalom tanyáz,
Felhőkbe nyúló lombdús fák tövében
Van eltemetve a vadász.
Szarvas és őz elkerüli e tájat,
S ha oda téved is, gyorsan elvágat.

Ott nyugszik ő feledve, elhagyottan,
Sirján csak a vad fű tenyész,
Mikéntha e sötét, komor vadonban
Nem élne az emlékezés. —
Ot nem siratja senki, csak a szellő,
És nem könyezi senki, csak a felhő.

TANULSÁGOS MONDÓKÁK.

A kis lámpa, mely egy szobát
Megvilágít szépen,
Ugy eltűnik, meg se látszik,
Az erdő közepén.

Ne vágyakozzál olyanra,
Mire erőd gyenge,
Mert így minden fáradsagod,
Munkád körbe menne.

Nem lehet mindenki gazdag
Nem lehet mindenki nagy
Boldog lehetsz, ha kis körben
Derék, munkás ember vagy.

Nem minden fa óriás tölgy,
Kis bokor nő oldalán,
Amaz büszkébb, szebb, hanem ezt
Nem éri ám a villám.

TT VAR
labdáza
sége
tok, ime
A játékná
legjobb,
helyeül pe
mező, me
kezőkép j

B

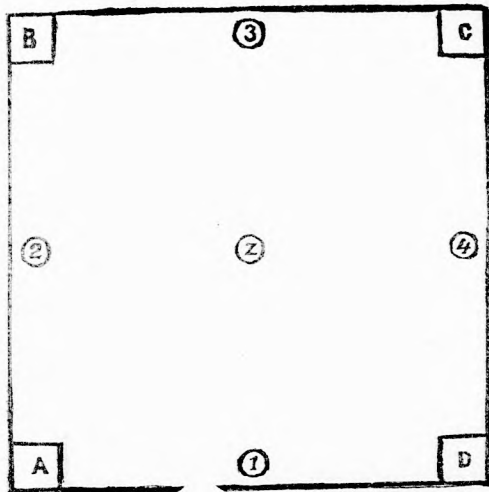
②

A

A já
játsszó k
melyik
dobja a
labdaütője
Sorshuzás
párt fogl
a körökbe
az utóbbia
külsők
sarkon :
körökben,
kezdí a
odadobni
kapta a la
ez 4-nek

LABDAJÁTÉK.

ITT van a nyár, itt a szünidő s itt a labdázás ideje. Hogy pedig a közönségesnél mulattatóbb játékot is tudjatok, ime megtanítlak egy új labdázásra. A játéknál részt vehet 4—8 gyermek, legjobb, ha nyolczan vannak. A játék helyeül pedig legalkalmasabb sík pázsitos mező, melyen a játék színhelye következőkép jelöltetik ki:

A játék lényege abból áll, hogy a játékos két pártra oszlanak s az nyer, a melyik hamarabb a középpontba (Z.) dobja a labdát. Minden játszónak van labdaütője, de labda csak egy szükséges. Sorshuzás után eldöntetik, hogy melyik párt foglal helyet a szögleteken és melyik a körökben, s az elsőket „külsők“-nek, az utóbbiakat „belsőket“-nek nevezhetjük. A külsők mindegyike elfoglalja helyét a sarkon: A, B, C, D, a belső pedig a körökben, 1, 2, 3, 4. A belső elsője, 1, kezdi a játékot akként, hogy a labdát odadobni igyekszik 2-nek; ha 2, megkapta a labdát, viszont tovább dobja 3-nak, ez 4-nek, 4 pedig igyekszik, hogy a

labdát a középpontba, Z-be dobja. Ha ez sikerül, akkor a belsők nyertek, ha ellenben nem sikerül, akkor kezdődik a harez a külsőkkel, kikről most már szintén meg kell emlékeznünk, és elmondanunk, milyen szerepet nyernek ők a játékban.

Ha ugyanis 1, úgy dobja a labdát 2-nek, hogy a labda nem éri célját, hanem közelebb esik A-hoz, A. felveszi és most ő dobja tovább B-hez, B-nek pedig joga van a labdát a középpontba dobni, mi ha sikerül, a külsők nyertesek; ha nem sikerül, vagy ha a külsők egy rossz dobást tettek, akkor a belsők közül az, a kihez a labda legközelebb fekszik, felveszi és „haza viszi,“ azaz a belsők újból kezdik a játékot, úgy mint fentebb leirtuk. Ha a labda eljutott 4-hez, de ez rosszul céloz a középpontba, akkor a legközelebb álló külső veszi föl és dob a középpontba; ha ez is hibáz, akkor a legközelebb álló belső folytatja s így tovább, míg végre egyiknek csak sikerül a középpontba találni és ez a párt marad győztes.

A játék hely nagysága természetesen attól függ, mennyi tér van rendelkezésre; de körülbelül a következőket kell szem előtt tartani. Az egész játék hely 10 négy-szög ölnyi legyen, a középpont és a „belsőket“ körei $2\frac{1}{2}$ láb átmérőjűek, a sarkon álló külsők szögletei pedig szintén 2 láb szélesek és hosszuk. Ha a labda taldobotik a kitűzött játék helyen, a legközelebb álló hozza el és folytatja a játékot. Ha csak két játékos van, — mert ketten is játszhatják, — akkor egyiké lesz minden kör, a másiké minden négyszög. Ha négyen játszanak, minden játszóra két kör vagy négyszög jut stb.

A „KIS LAP” RAJZMINTÁI.

A JELEN szám rajzmintáján három tárgy van s én azt tanácsolom nektek, kis rajzolóim, hogy eleinte külön-külön rajzolgassátok; először a szilva-izes üveget, aztán az olajos palaczkot, végül a lampást, mely legnehezebb. Ha pedig külön már jól sikerül, akkor aztán próbáljátok meg együvé rajzolni a három tárgyat, úgy mint a mintán látható.

Kiadatott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest József ter 6. sz.
Felelős szerkesztő: Forgó János. — Ára negyedévre 1 frt.

☞ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ☜